

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Petrem Kubicou, advokátem, se sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2006, č. j. 22 Cad 180/2005 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce Mgr. Petru Kubicovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 20. 9. 2005, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72 s odůvodněním, že posouzení zdravotního stavu pro účely plné a částečné invalidity spadá s přihlédnutím k ustanovení čl. 40 odst. 4 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 do kompetence instituce státu, která rozhoduje o plném nebo částečně invalidním důchodu (tedy žalované). Tato instituce vycházela při svém rozhodování z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 24. 6. 2005, podle něhož žalobce není plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %, takže nedosáhla hodnoty nejméně 66

%, požadovaných ustanovením § 39 zákona č. 155/1995 Sb. pro vznik invalidity plné. Žalobci bylo sděleno, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo vydáno téhož dne rozhodnutí č. II. Naposledy zmíněným rozhodnutím (č. X) zamítla žalovaná žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) 574/72. Zamítnutí žádosti o částečný invalidní důchod odůvodnila žalovaná zjištěním, že žalobce byl sice uznán posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 24. 6. 2005 částečně invalidním podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, a to od 2. 9. 2004, nicméně nárok na částečný invalidní důchod mu nevznikl, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění; ta činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků, přičemž tato doba se zjišťuje z období před vznikem částečné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem částečné invalidity. V takto vymezeném rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 2. 9. 1994 do 1. 9. 2004, nezískal žalobce žádnou dobu pojištění. Proto musela být jeho žádost o částečný invalidní důchod zamítnuta.

Ve včas podané žalobě, nadepsané jako „žaloba proti ČSSZ ve věci důchodového pojištění a zvýšení důchodu pro bezmocnost“, namítal žalobce, že byl uznán částečně invalidním dne 24. 6. 2005, avšak 1. 8. 2005 odeslal dodatečné lékařské posudky o tom, že je i sluchově a zrakově postižený a je odkázán trvale na francouzské berle po úrazu dolních končetin v důsledku autohavárie z roku 1997. K době pojištění uvedl, že byl pojištěn v Itálii v letech 2000, 2001 a 2002 a že zasílá fotokopii potvrzení o dobách pojištění. Připomíná, že se léčil též na psychiatrii v Itálii a tamtéž byl operován v únoru a březnu 2002 (na chirurgickém oddělení). Od roku 2002 je evidován na úřadu práce v Trebišově, Slovenská republika. Zde je nadále léčen v různých lékařských zařízeních, které dotvrzují jeho přesvědčení o zhoršení zdravotního stavu. Protože z citovaného podání žalobce nebylo pro absenci potřebných údajů zřejmé, zda jde o žalobu a zda tato směřuje proti rozhodnutí žalované I. či II. event. proti oběma, vyzval jej Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25. 11. 2005, č. j. 22 Cad 180/2005 – 5, k doplnění potřebných údajů, zejména uvedení, které rozhodnutí žalované je jím napadáno, jaké žalobní body činí, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, jaké důkazy navrhuje a jaký rozsudečný návrh činí.

V doplňku odvolání ze dne 6. 12. 2005 žalobce výslovně uvedl, že jeho správní žaloba směřuje proti rozhodnutí ČSSZ v Praze o plný invalidní důchod. Zdůrazňoval, že zaslal v červnu 2005 soudu řadu lékařských nálezů, které svědčí o zhoršování jeho zdravotního stavu jako po stránce fyzické, tak i psychické. Že trpí závratěmi, častými bolestmi pravé strany hlavy po čtyřech operacích ucha, trpí oboustrannou hluchotou těžkého stupně, slepotou levého oka, při chůzi používá francouzské hole. Je rovněž léčen na bércové vředy a cévní onemocnění dolních končetin. Byl opakovaně hospitalizován na psychiatrii pro depresivní schyzofrenii. Domáhal se přezkoumání zdravotního stavu a dovozoval splnění podmínek nároku na plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 4. 2006, č. j. 22 Cad 180/2005 – 26, žalobu zamítl, vycházející z posudkové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné, posudku lékařky téže správy ze dne 24. 6. 2005 a zejména z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Brně ze dne 19. 1. 2006, který byl vypracován pro účely přezkumného řízení soudního. Z výsledků takto provedeného dokazování uvedený soud dovodil, že výše označený posudek posudkové komise byl vypracován zcela objektivně, po náležitém vyhodnocení žalobcova zdravotního stavu a jsou jím zcela potvrzovány skutečnosti uvedené v posudku lékařky OSSZ v Karviné ze dne

24. 6. 2005, totiž, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované byl žalobce pouze částečně invalidní a nikoliv plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, stanovená podle kapitoly V, položka 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. činila pouze 40 % a nedosáhla tak 66 % zákonem požadovaných pro invaliditu plnou. Z posudku bylo totiž zjištěno, že rozhodující zdravotním postižením stěžovatele je recidivující depresivní porucha středně těžkého stupně u osobnosti s histrionskými rysy, bez psychotické symptomatologie, bez poruch vnímání, bez paranoidity vůči okolí, toho času bez suicidálních tendencí. Procentní omezení odpovídající tomuto zdravotnímu postižení bylo stanoveno v horním pásmu vyhláškou určeného rozmezí po komplexním posouzení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení, která se na dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu podílejí (oboustranná nedoslýchavost, jednoookost, chronická cefalea bez závažnějšího neurodeficitu, chronická bronchitida u „stop“ kuřáka, cysta v játrech, dispeptický syndrom s poruchou činnosti pankreatu – stav po operaci žaludku v roce 2002, stav po zlomenině obou bérců – zhojeno v lehké angulaci, bez závažnějšího funkčního omezení, stav po popáleninách obou bérců s méněcenným kožním tripem, posttraumatická bércová ulcerace 12 x 8 cm vlevo, stav po amputaci distálních článků II. a III. prstů levé ruky). Posudková komise vzala též v úvahu žalobcem dosažené vzdělání (základní) a dříve vykonávanou výdělečnou činnost s tím, že pro zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 vyhlášky 284/1995 Sb. neshledala objektivní podklad. Uzavřela, že u posuzovaného se nejedná ani o žádné z postižení uvedených v příloze č. 3 a č. 4 výše uvedené vyhlášky.

Podle názoru krajského soudu posudková komise podrobným způsobem popsala a vyhodnotila zdravotní stav žalobce, jeho příčinu, rozvoj a způsob léčby i omezení pracovní schopnosti, když uvedla, že zdravotní stav mu nedovoluje vykonávat práci fyzicky nadměrně náročnou, časově nárazovou, turnusovou, přesčasovou a noční práci. Rovněž je pro něj nevhodná práce s trvalým přetěžováním páteře a dolních končetin, nošením a zvedáním břemen, dlouhá chůze v nerovném terénu a v nevhodných klimatických podmínkách, jakož i práce vyžadující zvýšené nároky na prostorové vidění a v riziku hluku. Žalobce je schopen prací lehčího charakteru za dodržení výše u vedených omezení s využitím znalostí a zkušeností z dříve vykonávané praxe v lehkém průmyslu, službách, skladovém hospodářství a podobně. Je schopen zaučení. Posudek uvedené posudkové komise vzal krajský soud za podklad pro svá skutková zjištění a právní posouzení věci a se závěry v něm uvedenými se ztotožnil. Proto ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce opravný prostředek, který označil jako „odvolání“ proti rozhodnutí ze dne 13. 4. 2006, v němž uvádí, že jeho zdravotní stav je od listopadu 2002 dlouhodobě nepříznivý. Vyslovuje přesvědčení, že zejména diagnóza jeho duševního onemocnění nebyla hodnocena jako dlouhodobá a posudková komise nevzala v úvahu posudky Úřadu práce, sociálních věcí a rodiny v Trebišově, v nichž je jeho zdravotní stav rovněž hodnocen. Připomíná též zhoršení respiračních potíží. Současně s podáním uvedeného opravného prostředku požádal žalobce o ustanovení advokáta pro další řízení.

Krajský soud, který žalobcovu podání vyhodnotil jako kasační stížnost podle § 102 a násl. s. ř. s., vyhověl usnesením ze dne 4. 8. 2006 žádosti žalobce a ustanovil mu k ochraně jeho zájmů zástupce z řad advokátů pro řízení o předmětné kasační stížnosti, a to Mgr. Petra Kubicu, advokáta, se sídlem v Brně, Kobližná 19. Prostřednictvím uvedeného advokáta žalobce (dále jen „stěžovatel“) doplnil kasační stížnost podáním ze dne 11. 10. 2006,

v němž vytýká krajskému soudu vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl správním orgánem porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a krajský soud měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu napadené rozhodnutí správního orgánu (žalované) zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Dovolával se též důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Stěžovatel vyslovuje nesouhlas s názorem krajského soudu, že posudek PK MPSV v Brně ze dne 19. 1. 2006 je úplný a přesvědčivý, a to ve vztahu ke komplexnímu posouzení zdravotního stavu stěžovatele k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované, tj. k datu 20. 9. 2005. Má zato, že tato skutečnost zpochybňuje stanovený pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele, neboť závěr o něm byl učiněn na základě neúplně a nepřesně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaná si totiž neopatřila veškeré podklady nezbytné pro komplexní posouzení všech potíží stěžovatele. Neúplnost hodnocení spočívá mimo jiné v tom, že stěžovatel trpí bolestmi při chůzi, s čímž souvisí i další zdravotní komplikace. Přitom podrobný popis těchto zdravotních problémů, které nebyly v posudku zohledněny, je obsahem zdravotní dokumentace stěžovatele. Pokud by zdravotní stav byl posouzen náležitě, musela by žalovaná nepochybně učinit závěr, že míra poklesu soustavné výdělečné činnosti je vyšší a že stěžovatel je plně invalidní. Krajský soud v Brně neměl takový závěr akceptovat. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil z uvedených důvodů napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2006, č. j. 22 Cad 180/2005 – 26, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedla, že při rozhodování o nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem byla vázána odborným posouzením zdravotního stavu, a to posudkem lékaře příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení ve smyslu ust. § 8 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Protože nemá k dispozici příslušný spis, který se nachází u soudu, nemůže posoudit skutečnost, zda byl zdravotní stav stěžovatele posuzován v průběhu soudního řízení na základě kompletní zdravotní dokumentace. Ztotožňuje se s právním názorem soudu, vysloveným v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a pro něž by se mohl od důvodů či rozsahu kasační stížnosti odchýlit.

Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolával důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení je nutno považovat i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že vytýkaného pochybení se krajský soud nedopustil. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li

v nich potřebný skutkový podklad pro závěru učiněný rozhodujícím orgánem, popřípadě je v rozporu se spisy tehdy, pokud skutkový základ měl vést k jiným závěrům, než jaké správní orgán učinil. Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná (správní orgán) vycházela při rozhodování o žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod, tak, jak jí to ukládá ust. § 87 zák. č. 582/1991 Sb., ve spojení s ust. § 8 odst. 1 téhož zákona především z posudku posudkového lékaře OSSZ v Karviné, který, jak vyplývá z přiloženého lékařského spisu, měl před vydáním posudku k dispozici veškerou tehdy dostupnou lékařskou dokumentaci. Není patrné, že by část této dokumentace ve spise chyběla, ostatně stěžovatel to ani netvrdí. Lékařské zprávy, z nichž posudkový lékař vycházel, byly v jeho posudku náležitě popsány a tímto lékařem vyhodnoceny. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že řízení před správním orgánem netrpělo stěžovatelem tvrzenou vadou a krajský soud neměl tudíž důvodu pro tuto vytýkanou vadu přezkoumávané rozhodnutí žalované rušit.

Nejvyšší správní soud pokládá na tomto místě za potřebné zdůraznit, že přezkumné řízení soudní ve věcech důchodového pojištění, v nichž je předmětem řízení nárok na dávku důchodového pojištění, podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, je specifické potud, že je v něm prováděn důkaz zákonem předepsaný, jímž je ve smyslu § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Rozhodnutí o nároku na požadovanou dávku je totiž závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána především uvedená posudková komise, skládající se z předsedy – posudkového lékaře a dále dalšího (dalších) lékařů odborníků z toho odvětví medicíny, kam spadá léčba dominantního či dominantních zdravotních potíží posuzovaného. Uvedená posudková komise je přitom oprávněna nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti posuzovaného pojištěnce, vyjádřené mírou poklesu schopnosti výdělečné činnosti (blíže vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, spolu s přílohami č. 2 až 4), nýbrž též k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě (částečné invaliditě), ve smyslu ustanovení § 39 a § 44 citovaného zákona, jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže jde v oblasti rozhodování o těchto nárocích především o pojmy právní. Ze zmíněné zákonné úpravy vyplývá proto i význam posudků uvedených komisí pro přezkumné soudní řízení, kladoucí na obsah posudku, jeho náležitosti a posudkové závěry požadavky, odpovídající tomuto významu; zejména tu vystupuje do popředí požadavek úplnosti a přesvědčivosti posudku a posléze nezbytnost přesné formulace posudkových závěrů, odpovídající zákonem vymezeným pojmům. Přitom zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnce a posléze i procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je třeba vždy hodnotit k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu. Posudek hodnotí soud jako každý jiný důkaz, tedy ve vzájemné souvislosti s důkazy ostatními, přičemž přihlíží ke všemu, co za řízení vyšlo najevo. Nevzbuzuje-li však posudek uvedené komise z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost a nejsou-li zjišťovány ani jiné skutečnosti, jímž by jeho správnost byla zpochybňována, je v řízení důkazem stěžejním.

Tak tomu je i v projednávané věci a krajský soud tudíž nepochybil, když v souladu s ust. § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. požádal posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí ČR s pracovištěm v Brně o podání odborného posudku v této věci, pokud ze závěrů v posudku uvedených při svém rozhodování vycházel. Ve shodě s přesvědčením krajského soudu pokládá i Nejvyšší správní soud posudkové závěry v něm uvedené za zcela úplné a do té míry přesvědčivé, že jimi bylo spolehlivě prokázáno, že navrhovatel ku dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyl plně invalidní podle § 39 zák. č. 155/1995 Sb., ale pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona.

Uvedená komise předně zpracovala posudek v řádném složení, za předsednictví posudkového lékaře a za účasti lékařů specialistů podle povahy stěžovatelem tvrzených a objektivně zjištěných obtíží, tj. specialisty z oborů psychiatrie a ortopedie. Posudková komise prostudovala a vyhodnotila rozsáhlou zdravotní dokumentaci, obsahující opakovaná přeshetření stěžovatelova zdravotního stavu na specializovaných pracovištích psychiatrických (psychiatrické vyšetření ze dne 4. 4. 2002 – Itálie Dr. ssa M. F., psychiatrické vyšetření MUDr. Š. ze dne 1. 3. 2005, 20. 7. 2005, 14. 12. 2005, propouštěcí zpráva z psychiatrického oddělení v Trebišově ze 14. 5. 2002, 7. 7. 2005 a 15. 8. 2005, propouštěcí zpráva z psychiatrické léčebny Plešivec ze dne 15. 10. 2004 a 5. 9. 2005), neurologických (vyšetření MUDr. B. ze dne 8. 10. 2004 a MUDr. R. ze dne 29. 9. 2005, propouštěcí zpráva z neurologického oddělení LVN K. z 15. 6. 2005), rehabilitačních (rehabilitační vyšetření MUDr. D. z 30. 9. 2005), plicních (vyšetření MUDr. H. ze dne 29. 9. 2004, propouštěcí zpráva z plicního oddělení v T. ze dne 4. 11. 2004), chirurgických (vyšetření MUDr. K. ze dne 27. 5. 2005), rtg. vyšetření obou kolen (MUDr. K. z 25. 5. 2005), alergologických (MUDr. L. ze dne 16. 11. 2004, 21. 12. 2004 a 7. 2. 2005), očních – MUDr. B. ze dne 9. 6. 2005, vyšetření ORL MUDr. D. ze dne 28. 2. 2005, vyšetření kožní – propouštěcí zpráva z kožního oddělení v T. z 21. 5. 2004, dermatologické vyšetření MUDr. D. z 19. 12. 2005, 2. 1. 2006 a 16. 1. 2006. Dále měla posudková komise k dispozici zapůjčenou kompletní zdravotní dokumentaci praktické lékařky MUDr. D. S. ze S., jakož i nálezy obsažené ve spisové dokumentaci OSSZ v Karvině z let 1983, 1993 a 2005. Z uvedeného je patrné, že posudková komise měla k dispozici veškerou zdravotní dokumentaci, včetně té, již se stěžovatel dovolával a kterou komisi v průběhu řízení předložil.

Posudková komise předně shledala, že v době rozhodné, tj. k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované (20. 9. 2005) se u stěžovatele jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, způsobený vícečetným zdravotním postižením, v jehož popředí stojí rozhodující onemocnění, jímž je duševní porucha - recidivující depresivní porucha středně těžkého stupně u osobnosti s hystriónskými rysy, která je podle průběhu dosavadní léčby hodnocena odborným psychiatrem jako nejvýše středně těžká depresivní porucha bez psychotické symptomatologie, bez poruch vnímání, t. č. bez suicidálních tendencí a bez paranoitidy vůči okolí. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídá zdravotním postižením uvedeným v kapitole V, položka 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., a to na horní hranici zde uvedeného rozpětí (20 – 40), tj. činí 40 %. Vedle tohoto postižení trpí stěžovatel praktickou slepotou levého oka po perforačním poranění z roku 1977, poruchou sluchu těžšího stupně vpravo a lehkého stupně vlevo – jde o stav po opakovaných ušních operacích, naposledy v červnu 2004, kdy byla provedena tzv. tympanoplastika. V diagnostickém souhrnu je dále uvedena chronická cefalea s vertigem při cervicocraniálním syndromu. Rentgen krční páteře vykázal normální nález, stejně jako CT vyšetření hlavy a nález mozku. Podchycena byla dále chronická kuřácká bronchitida a zjištěna cysta v játrech, jakož i dyspeptický syndrom s poruchou činnosti pankreatu jako stav po operaci žaludku v r. 2002. V anamnéze je dále uváděn stav po zlomenině obou bérců – zhojeno v lehké angulaci a retrokurvaci, bez závažnějšího funkčního omezení, jakož i stav po popáleninách obou bérců s méněcenným kožním krytem, potraumatická bérceová ulcerace vlevo t. č. v léčení dermatovenerologa. Konečně pak byla zaznamenána amputace distálních článků II. a III. prstu levé ruky s tím, že funkce levé ruky je bez podstatnějšího omezení. Procentní hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídající dominantnímu zdravotnímu postižení stanovila posudková komise na horní hranici příslušného pásma, a to po komplexním posouzení zdravotního stavu se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení,

kteřá se na dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu posuzovaného podílejí. Bylo též přihlédnuto k tomu, že stěžovatel absolvoval pouze základní vzdělání a vykonával dříve nekvalifikovaná dělnická zaměstnání. Pro zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 výše uvedené vyhlášky neshledala posudková komise objektivní podklad a dále uzavřela, že u posuzovaného se nejedná ani o zdravotní postižení uvedené v příloze č. 3 a č. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb., ani o stav srovnatelný funkčním dopadem a důsledky s postiženími uvedenými v těchto přílohách. Uzavřela, že za této situace je stěžovatel pouze částečně invalidní podle ustanovení § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. a nikoliv plně invalidní podle § 39 téhož zákona, neboť míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosáhla 66 % požadovaných zákonem pro vznik plné invalidity.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalobce požádal o přiznání invalidního důchodu též ve Slovenské republice a to dne 29. 9. 2004. Dne 14. 10. 2004 byl posouzen posudkovým lékařem sociálního pojištění Sociální pojišťovny, pobočka Rožňava podle předpisů platných ve Slovenské republice se závěrem, že je invalidní podle § 71 odst. 1, zák. č. 461/2003 Sb., a to od 2. 9. 2004; míra poklesu schopnosti vykonávat výdělečnou činnost byla stanovena podle kapitoly V, položka 3a ve výši 45 %. Je třeba podotknout, že předpisy důchodového pojištění na Slovensku nerozlišují již mezi částečným a plným invalidním důchodem, znají pouze jednotný invalidní důchod, jehož výše je závislá na míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

I s přihlédnutím k naposledy uvedenému závěru posudkových orgánů Slovenské republiky, kdy míra poklesu výdělečné činnosti byla stanovena takřka shodně s posudkovými orgány v České republice, nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o správnosti a úplnosti klinické diagnózy stěžovatelova onemocnění, z níž posudková komise při zaujetí svých závěrů důsledně vycházela. Uvedené závěry nejsou ani v rozporu s obsahem lékařských nálezů, které měla k dispozici a jichž se stěžovatel dovolával. Posudková komise náležitě odůvodnila, z jakého důvodu je dominantním zdravotním postižením stěžovatele porucha psychická, řádně ji podřadila pod příslušnou položku, oddíl a kapitolu přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. a uvedla, z jakého důvodu volila horní hranici v položce uvedeného rozpětí. Vysvětlila též, proč neshledává podmínky pro další možné zvýšení této hodnoty ve smyslu ust. § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. K tomu nutno připomenout, že podle uvedeného ustanovení posudkový orgán v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je postižení, které s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace, způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti pro postižení dominantní (kterým může být ve smyslu § 6 odst.3 téže vyhlášky jen jedno zdravotní postižení), lze tuto horní hranici zvýšit až o (maximálně) 10 procentních bodů; to platí obdobně, nastal-li pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v důsledku působení více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce. Ani toto ustanovení posudková komise nepřehlédla a vysvětlila, proč neshledala možnost dalšího zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele. (Nejvyšší správní soud pro úplnost k tomu dodává, že ani případné zvýšení o maximálně možných 10 procentních bodů by pro stěžovatele z hlediska jím uplatněného nároku nepřineslo nic příznivého, neboť celková míra poklesu uvedené schopnosti by mohla činit maximálně 50 %, což je rovněž hodnota odpovídající pouze částečné invaliditě, a nedosáhla by tak k zákonem požadovaných 66 % pro uznání invalidity plné.) Posudková komise neopomněla ani v posudku vyhodnotit zbylý pracovní potenciál stěžovatele a uvedla, že je neschopen vykonávat práce fyzicky nadměrně náročné, na pracovišti s nárazovou, turnusovou či přesčasovou a noční prací s tím, že nevhodná je práce s trvalým přetěžováním

páteře a dolních končetin nošením a zvedáním břemen s dlouhodobou chůzí v nerovném terénu a nepříznivých klimatických podmínkách. Uzavřela, že stěžovatel je schopen prací lehčího charakteru za dodržení výše uvedených omezení s využitím znalostí a zkušeností z dříve vykonávané praxe v lehčím průmyslu, službách, skladovém hospodářství či obchodní činnosti; je též schopen zaučení. Závěry uvedené posudkové komise nejsou v rozporu ani se závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné, které se staly podkladem vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované.

Krajský soud v Brně v odůvodnění svého rozhodnutí se se všemi výše uvedenými skutečnostmi náležitě vypořádal, vysvětlil, o který důkaz opřel svá skutková zjištění a právní posouzení věci a jeho rozhodnutí v žádném případě netrpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal. Ani tato námitka tudíž nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

Pro úplnost nutno dodat, že z obsahu kasační stížnosti vyplývá, i když to stěžovatel výslovně nenamítá poukazem na příslušné zákonné ustanovení, že se též dovolává důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, pokud žalobu směřující proti zamítnutí žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod rovněž zamítl. Ani této nezákonnosti se však krajský soud nedopustil z důvodu výše uvedených, neboť bylo bezpečně prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí podmínky plné invalidity nesplňoval; míra poklesu soustavné výdělečné činnosti nedosahovala 66 % odpovídajících plné invaliditě a u stěžovatele nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu přílohy č. 3 k vyhl. č. 284/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost nutno dodat, že posudková komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, v posudku ze dne 19. 1. 2006, přisvědčila závěru posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované, tj. k datu 20. 9. 2005, avšak ostatně již od 2. 9. 2004, byl pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. Stěžovatelova žádost o částečný invalidní důchod byla však žalovanou zamítnuta s odůvodněním, že stěžovatel nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na dávku, která činí 5 roků, počítaných u pojištěnce ve věku nad 28 let z posledních 10 roků před vznikem částečné invalidity. V rozhodném období od 2. 9. 1994 do 1. 9. 2004 však stěžovatel nezískal žádnou dobu pojištění. Stěžovatel výslovně uvedl, že jeho žaloba směřuje pouze proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2005, č. X, jímž byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod a nikoliv tudíž proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o částečný invalidní důchod. Nezbyvá než dodat, že i kdyby v řízení bylo prokázáno, že stěžovatel je plně invalidní, pak za situace, pokud by nedoložil potřebnou dobu pojištění 5 roků z rozhodného období, tj. období 10 roků před vznikem invalidity, nemohl by mu být z tohoto důvodu plný invalidní důchod přiznán, neboť i pro nárok na plný invalidní důchod musí být splněna podmínka potřebné doby pojištění podle ust. § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení,

neboť neúspěšnému stěžovateli tato náhrada nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, nehledě k tomu, že v řízení o dávku důchodového pojištění nemá správní orgán na náhradu nákladů řízení nárok.

Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Petru Kubicovi, který byl ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2006, č. j. 22 Cad 180/2005 – 46, byla stanovena za dva úkony právní služby, a to první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (v čemž je zahrnuto též nahlížení do spisu) a písemné podání soudu ve věci samé spočívající v sepisu kasační stížnosti [§ 11 odst. 1, písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. /dále jen „advokátní tarif“/]. Za tyto úkony náleží odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), která činí 19 % z částky 4800 Kč, tj. 912 Kč. Celková částka 5712 Kč bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu